

”Tshuva ”

Isak Penziev

Pieni opetus Rambamin mukaan. Aiheena on parannuksen teko- tshuva. Rambam avaa tätä aihetta omassa kirjoituksessaan, jonka nimi on ” parannuksen teko”. Siinä me näemme monia asioita, joissa voimme olla samaa mieltä hänen kanssaan, ja taas monta muuta asiaa, joissa emme ole samaa mieltä. Myöskin näemme hänen kirjoituksessaan käsitteitä, jotka eivät sisällä Jeshuan veren vuodatusta.

Meidän pitää ymmärtää, että parannuksen teko perinteisessä juutalaisuudessa on hyvin erilaista kuin kristillisessä opetuksessa. Niissä on eri näkökulma ja lähtökohta. Mitä eroa me niissä näemme? Jos katsomme katolisen kirkon tai Venäjän ortodoksikirkon opetusta, parannuksen teko näissä perustuu siihen, että ihmiset tulevat ja kertovat tehneensä jonkin synnin. Ja siinä on kaikki.

Jos katsomme kristillisten vapaitten suuntien seurakuntia, siellä on yleensä käytäntönä, että ihminen tulee ja tunnustaa ensiksi olevansa syntinen ihminen. Ja siinä on kaikki.

Mutta jos me katsomme judaismia eli juutalaista uskontoa, juutalaisesta näkökulmasta parannuksen teko on nimenomaan sitä, että ihminen yrittää tehdä parannuksia omassa elämässään ja muuttaa omaa elämäänsä. Nyt haluan ottaa Rambamin kirjoituksesta ja lukea teille:

Silloin kun ei ole temppeleitä, parannuksen teon voi suorittaa vain tunnustamalla syntejä. Silloin ihmiselle annetaan anteeksi kaikki synnit. Vaikka hän olisi koko elämänsä tehnyt syntiä, mutta viimeisenä hetkenä tulee tunnustamaan, että hän on syntinen ja haluaa tehdä parannuksen, hänelle annetaan anteeksi.

Toisaalta emme voi hyväksyä Rambamin käsitystä, koska näemme, että syntimme annetaan anteeksi Jeshuan veren kautta. Mutta toisaalta voimme ymmärtää, että kuitenkin ihmisen pitää tunnustaa syntisyytensä ja halunsa tehdä parannusta.

Jos me alamme käsitellä sitä, minkälainen parannus on täydellinen ja kokonainen, silloin me näemme vähän eri näkökulmia. Silloin kun ihminen tunnustaa tehneensä jonkinlaisen synnin, mutta tekee parannusta ja vapautuu tästä synnistä, eikä halua enää tehdä tätä syntiä - niin jos hän ei enää tee tätä syntiä sen tähden, että on tehnyt parannuksen siitä, eikä sen tähden, että pelkää jotain - silloin voimme vielä käsitellä sen asian, että ihminen teki todella parannuksen jostain synneistä ja vapautui niistä.

Ja jos eteen tulee tilanne, jossa tämä synti tulee taas hänen elämäänsä, hän voi tehdä valintaa: tehdäkö sama synti vai tahtooko hän muistaa sitä parannuksen tekoa ja vapautumista, niin ettei halua osallistua sen synnin tekoon. Silloin me voimme todeta, että tämä on täydellinen parannus.

Jos ihminen tulee ja sanoo, että join vodkaa eilen ja vuosi sitten ja tänäänkin juon ja se jatkuu koko ajan; tästä ei voi sanoa ihmisen tehneen parannusta juutalaisten näkökulmasta eli tshuvan mukaan. Vaan tämä on niin kuin itsesääliä, että minä olen juonut ja edelleen juon. Juutalainen näkökulma- tshuva on käytännössä, että jos ihminen on juonut alkoholia ja sitten tekee parannuksen, niin hän tekee lupauksen, ettei ota enää. Ja jos hänen eteensä laitetaan viinipullo, hän sanoo:” En ota, koska tein parannuksen synnistä. Tämä on juutalainen parannusentekonäkökulma”.

Toisessa Mishnan kirjan paikassa Rambam puhuu meille: Mitä on parannuksen teko? Kun ihminen ottaa omista ajatuksistaan synnin ja jättää synnin teon: se on parannuksen teko. Luen, mitä tässä kirjoitetaan:” Parannuksen teko ja myös Jom Kippur-juhla antaa meille anteeksi Kaikkivaltiaan Jumalan edessä. Jos me esimerkiksi syömme jotain väärää, ei-kosherruokaa, silloin me teemme Herran edessä parannuksen.

Mutta jos me teemme syntiä toista ihmistä vastaan, fyysisesti loukkaamme häntä tai viemme häneltä jotain, meille ei anneta syntiä anteeksi ennen kuin me teemme sovinnon hänen kanssaan ja palautamme, mitä häneltä olemme ottaneet. Ja sitten meidän pitää hyvittää ja sopia tämän ihmisen kanssa, jota vastaan olemme rikkoneet. Pitää muistaa, että me kannamme vastuun Kaikkivaltiaan edessä. Jos me loukkaamme lähimmäistä, kyllä me voimme mennä rukoushuoneeseen rukoilemaan ja pyytämään Herralta apua. Mutta Sana puhuu meille myös siitä, että meidän on mentävä tämän ihmisen luokse sopimaan ja pyytämään anteeksi. Niin kuin näemme Matteuksen evankeliumissa 5: 23 - 26.

”Kuitenkin meidän tulee sisäisesti tehdä parannusta ja päätöksiä, että emme tee lähimmäisillemme mitään paha. Luemme edelleen, että jos me rikomme lähimmäistä vastaan, tehtävämme on korvata tavarat tai muuta, mitä olemme vieneet, ja pyytää anteeksi. Ja hyvittää häntä ja yrittää puhua, että hän antaa anteeksi rikkomuksemme häntä vastaan”. Niin Rambam kirjoittaa.

Mutta jos toinen ihminen ei halua antaa meille anteeksi, siitä Rambam kirjoittaa vastaavasta tilanteesta, mikä on esitetty Matteuksen evankeliumissa 18 luvussa: Jos ihminen ei halua antaa anteeksi, silloin hänen luokseen tuodaan kolme todistajaa. Ja jos hän ei vielääkään tahdo antaa anteeksi, silloin tuodaan vielä kolme ihmistä lisää hänen eteensä. Ja myöhemmin vielä kolmas ryhmä.

Kolme kertaa tämän ihmisen eteen tuodaan kolme ihmistä ja pyydetään häntä antamaan anteeksi sille, joka on rikkonut häntä vastaan. Mutta jos hän ei senkään jälkeen anna anteeksi, hän itse kantaa syntiä Herran edessä siitä, että ei antanut anteeksi. Eli synti jää sen ihmisen päälle, joka ei antanut anteeksi. Koska hän, joka rikkoi, teki kaiken mahdollisen, että hänelle annettaisiin anteeksi. Ja jos loukattu ei siitä huolimatta antanut anteeksi, niin synti on hänen päällään, joka ei anteeksi antanut.

Ja tässä nimenomaan puhutaan anteeksiannosta uskovaisten kesken. Eli jos olet rikkonut veljeä vastaan; nämä ohjeet on annettu ihmisille, jotka ovat liitossa.

Vielä yksi hyvä paikka parannuksen teosta, mitä Rambam kirjoittaa: Ihmiseltä on kielletty kovasydämys. Jos syntinen tulee jonkun ihmisen luokse ja pyytää anteeksi, niin pitää koko sydäimestään, koko sielustaan antaa anteeksi tämän ihmisen rikkomus. Meidän pitää muistaa, että me saamme meidän syntimme anteeksi Kaikkivaltialta Jumalalta sen määrän mukaan, kuinka paljon me voimme antaa anteeksi ihmisille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet.

Tästäkin aiheesta Rambam vielä kirjoittaa: Jos kerran ihmiselle on annettu kaikki mahdollisuudet - koska jokaiselle ihmiselle on annettu mahdollisuuksia - olkoon niin, että jokainen ihminen tekee parannusta ja saa vapautusta synneistä. Tehköön parannuksia, jotta hän kuolee vanhurskaana ja saa tulevaisuuden maailmassa oman paikkansa Herran edessä.

Kuvitelkoon jokainen ihminen, että hän on lähellä kuolemaa tai kuoleman tilanteessa. Eli meidän pitää aina muistaa, että joka hetkessä kuolema voi kohdata meitä. Tämän käsityksen me voimme nähdä myös esimerkiksi Venäjän ortodoksikirkon opetuksessa. Kaikkein tärkeintä on, että ennen kuin me kuolemme, meillä on sovinto lähimmäisten kanssa ja Jumalan kanssa.

Rambam kirjoittaa: Jos ihminen äkillisesti kuolee, hän kuolee omien syntiensä kanssa - siksi tehköön hän parannuksen heti ja välittömästi siirtämättä sitä vanhuuden päville. Sillä ihminen voi kuolla ennen kuin hän vanhenee; tämä on nimenomaan aihe, josta Salomon kirjoittaa Viisauden sanoissa omassa kirjassaan 9: 8: Olkoon vaatteesi aina valkoiset.

Parannuksen teko ei merkitse ainoastaan, että teemme hyviä tekoja ja parannamme tapojamme, vaan se käsittelee myös ominaisuuksiamme. Rambam puhuu tästä aiheesta niin, ettei voi määritellä parannusta ainoastaan tekojemme kautta: jos me huoraamme tai varastamme. Parannusta pitää tehdä myös meidän luonteessamme ja ajatuksissamme: Jos olemme kateellisia jostakin, olemme täynnä vihaa tai jos himoitsemme toisen omaisuutta. Tai jos haluamme valtaa ja kunniaa itsellemme. Tai haluamme hyvää ruokaa. Että meillä on päämäärä

saavuttaa jotain itsellemme. Meidän pitää tehdä parannusta niistä huonoista luonteenpiirteistä ja ominaisuuksista, jotka ovat sisällämme.

Rambam kirjoittaa, että meidän yksilölliset huonot luonteenpiirteemme ovat vielä pahempi synty kuin jonkin pahan tekeminen. Kun ihminen uppoutuu omiin pahoihin ajatuksiinsa, silloin hänen on hyvin vaikea saada vapautta niistä. Vielä Ramban on kirjoittanut, minkälainen voima on kun me teemme parannusta. Hän kirjoittaa näin: Älkää ajatelko, että kun teet parannuksen, että olet kaukana vanhurskaudesta. Älkää ajatelko, että ihminen, joka tekee parannuksen, on kaukana vanhurskaudesta sen tähden, että hän on tehnyt paljon rikkomuksia ja syntiä omassa elämässään. Tämä ei pidä paikkaansa, koska hän on paras ja rakas Kaikkivaltiaan edessä. Hän on sellaisessa asemassa Jumalan edessä kuin hän ei olisi koskaan tehnyt syntiä. Ja hänen palkkansa on suuri. Koska hän on maistanut synnin maun ja vapautunut näistä synneistä, lähtenyt niistä pois. Viisaat sanovat: Sillä paikalla, missä parannuksen tehneet ihmiset seisovat, eivät edes vanhurskaat voi seisoa lähelläkään.

Kysymys on siitä, että kun ihminen tekee täydellisen parannuksen, tunnustaa syntinsä koko sydämestään, niin silloin Kaikkivaltias Jumala julistaa puolustuksen tuomion hänen päälleen. Jumala puolustaa ja vapauttaa hänet. Silloin Jumala katsoo hänet vanhurskaaksi.

Tämä on samanlainen opetus ja käsitys, mitä me luemme apostolien opetuksista. Tämä on kokonaiskäsitys parannuksenteosta, joka opettaa meitä ja johdattaa meidät siihen, että parannuksen teon pitää olla täydellinen ja kokosydäminen. Siinä ei pidä sääliä syntejä, joissa elimme ennen. Tai sääliä niitä huonoja luonteenpiirteitä, joita meissä on. Vaan tehtävämme on tehdä parannus käytännössä ja vapauttaa itseä niistä synneistä, mitä me tunnustamme itsellemme. Ja pysyä kaukana niistä pahoista teoista, mitä sanotaan synniksi. Että emme koskaan enää tee emmekä palaa niihin synteihin, mitä elämässämme ennen on ollut. Sen tähden Jumala antaa meille voimaa ja armon, joka toimii meissä meidän uskomme kautta niin kuin me luotamme Herraan.

Me näemme, että itse Messias oli uskollinen ja luotti loppuun asti Jumalaan, ja Hän suoritti sen tehtävän, jonka Jumala Hänelle määräsi. Hän oli ristinkuolemaan asti uskollinen Jumalalle. Jumalan armo on aina meissä ja Hän vaikuttaa meissä ja auttaa meitä.